

Ema a její kouzelná
ZOO

*Amelia
Cobb*

Osamělé
lvíče

 FRAGMENT

Ema a její kouzelná zoo Osamělé lvíče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Amelia Cobb

Ema a její kouzelná zoo – Osamělé lvíče – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Prastrýček Horác vysunul nahoru jednu stěnu bedny a Emě se rozbušilo srdce nadšením.

V bedně leželo chundelaté zvířátko s kulatýma ušima, čokoládově hnědýma očima a dlouhým ocasem s hnědým chomáčkem na konci. Bylo to naprosto nádherné lvíče s nadýchanou srstí!

Ema a její kouzelná
ZOO

Osamělé
lvíče

*Amelia
Cobb*

Se speciálním poděkováním Natalii Dohertyové

*Pro Ala, který vždycky chtěl, abych napsala knihu,
a pro Sarah, která mi to umožnila.*

Kapitola 1

Emina zoo

„Tarúúm! Tááárrrrúúúmm! Ta-ra-ra-rúúm!“

Časné tiché ráno prořízlo ohlušující zatroubení. Bylo tak hlasité, že Emě Parkerové zadrnčelo okno v pokoji.

Ema otevřela oči a široce se usmála. „No jo, no jo, už jsem vzhůru!“ řekla.

Potom, co se naposledy protáhla a zavrtěla prsty u nohou, vyskočila z postele. Oblékla si džíny a třpytivé

tričko, pak si připnula na krk náhrdelník, který vždycky nosila – krásný stříbrný řetízek s talismanem ve tvaru lví tlapy. Když si česala vlnité hnědé vlasy, podívala se do zrcadla a usmála se.

Kolem rámu bylo zastrčených tolik pohlednic, že se v zrcadle stěží viděla. Všechny pocházely z dalekých zemí a zachycovaly nějaké exotické zvíře. Byly tu půvabné

gazely na africké savaně, plaché pandí mládě z čínských hor a tisíce stříbrných skalár, které se v amazonské řece třpytily jako diamanty.

Když se rozlehlo další hlasité zatroubení, Ema si obula boty a podívala se na postel. „Kde jsi, ospalče?“ zašeptala. „Ukaž se. No tak, vylez ven...“

Chvilku se nic nedělo. Potom se přikrývka v nohách postele zachvěla. „Aha,“ řekla Ema, když se objevila boulička a začala se pohybovat po posteli. Pak – pomaličku – vykoukla zpod přikrývky dvě chlupatá ouška. Po nich se vyklubala hebká, světle šedá hlavička se dvěma obrovskými lesklými zlatými očima, které rozespale zamrkaly. Nakonec se objevil dlouhý zatočený šedivý ocas.

„Tady jsi, Monty,“ rozesmála se Ema, když se zpod přikrývky vysoukal maki – nejmenší lemur na světě. „Vstávej. Je čas snídaně!“

„Míp! Míp!“ vypískl lemurek nadšeně a najednou byl úplně vzhůru. Přeběhl postel, skočil Emě do náruče a vzrušeně brebentil. Ema se na svého kamaráda s nadýchanou srstí usmála.

Když se ozvalo další zatroubení, lemurek sebou polekaně škubl a chytil se Emy za tričko. Ema se znovu rozesmála.

„Neboj se, Monty, to je jenom Oskar,“ uklidnila ho a otevřela okno.

Ema se s úsměvem podívala přes mozaiku výběhů pro zvířata. Ze svého pokoje viděla celou zoologickou zahradu od třpytícího se jezera, kde se koupali hroši, přes travnaté plochy s pruhovanými zebrami a vysokými žirafami a rybník plný růžových plameňáků, kteří stáli na jedné noze, nahoru k větrnému mlýnu, jenž pomocí svých lopatek otáčejících se ve

větru zásoboval zoo elektrickou energií, až dolů k sousednímu slonímu výběhu.

Emě připadalo normální, že má lemura, který spí v nohách její postele, nebo slona na zahradě, protože bydlela v zoologické zahradě svého prastrýčka.

„Dobré jitro, Oskare,“ zavolala vesele z okna.

Zpoza lesklého banyánu vykoul konec dlouhého šedého chobotu, pak se ukázaly kly, hlava a obrovské plandající uši afrického slona Oskara. Zvedl chobot vysoko do vzduchu, zamával na ni a v moudrých starých očích mu zajiskřilo. „Tarúúm!“ zatroubil znovu.

„Ne, Oskare, dneska do školy nejdu. Máme pololetní prázdniny,“ zavolala na něj. „Přijdu tě pozdravit později, ano? A možná ti přinesu něco dobrého na zub.“

Sloni většinu času žvýkali kůru ze stromů, listí a trávu, ale Ema věděla, že